

MANTISSA DECISIONUM SACRÆ ROTÆ ROMANÆ, ad Librum Septimum THEATRI VERITATIS & JUSTITIÆ, CARDINALIS DE LUCA.

Qui est

DE DONATIONIBUS, EMPTIONE, ET VENDITIONE,
Alienationibus & Contractibus prohibitis, Tutoribus,
& Procuratoribus, &c.

ARGUMENTA DECISIONUM DE DONATIONIBUS, EMPTIONE, ET VENDITIONE, Alienationibus & Contractibus prohibitis, Tutoribus, & Procuratoribus, &c.

DECISIO I. *Romana Donationis, seu Primogenitura de Aldebrandinis.*

DE natura Donationis irrevocabilis, & inter vivos, nisi appositum fuerit à Donante litterale pactum reversionis, statim dominium rei donatæ transfertur in donatarium, bonaque à donante abdicata taliter sunt, ut ad eum ullo modo, & ullo unquam tempore revertantur, & illa ad donatarii hæredes jure transmissionis, & legis ministerio perveniunt, licet illi in donatione nominati non extiterint. Alter ex donationis natura subsequitur effectus, ut si donatio facta sit Titio tantum, vel Titio, & ejus descendentes tantum, & sic cum dictionibus limitativis; adhuc tamen si non fuerit adjectum pactum reversionis, & cogitatio de exclusione hæredum non comprehensorum, donatio mortuis sine descendentiibus, res donata non revertitur ad donantem quodque dispositio *cum Avus, ff. de condit. & demonstr. haberi non possit*, latissime in his duabus decisionibus firmatur in ampliationem *Disf. 8. de donat. Card. de Luc.*

DECISIO II. *Romana Donationis, seu Primogenitura de Aldebrandinis.*

Præsentis decisionis argumentum adest in præcedenti decisione.

DECISIO III. *Taurinen. Fideicommissi.*
Juxta textum in *l. 1. Cod. de donat. quæ sub mod. sunt.* donatio resolvitur ob non adimpletum onus donatario injunctum, & causam finalem respiciens ipsius donationis; in his autem quinq; que subsequuntur decisionibus firmatur, quod resolutio tantum procedat, vel ubi onus adjectum fuerit cum pacto resolutivo, vel quando appositum erit sub conditione; aliis enim ad incurrendam caducitatem requiritur interpellatio: ad autem detegendam conditionem non verba, sed tota respici debet dispositio, & dignosci, an onus subsequatur emolumentum, vel non, quia primo casu clara convincitur conditio, in secundo vero casu illa excluditur, ad materiam *disf. 12. & 13. de donat. Card. de Luca.*

DECISIO IV. *Taurinen. Fideicommissi.*

Argumentum hujus decisionis est in alia præcedenti.

DECISIO V. *Taurinen. Fideicommissi.*

Argumentum reperitur in decisione 3.

DECISIO VI. *Romana Hereditatis.*
Hujus decisionis argumentum est adnotatum in decis. 3.

DECISIO VII. *Sancti Severini Caducitatis.*
Argumentum hujus decisionis habetur in decisione 3.

DECISIO VIII. *Romana Donationis.*
Ex defectu præsentia, & consensus proximioris requisiti à statuto irritatur contractus minoris, & si existentia illius ignoretur à contrahente. Ut positum irritari contractus ex d. causa, sufficit probare potentiam naturalem proximioris interveniendi in contractu Juramentum requisitum à statuto, quod contractus non tendat in damnum, & præjudicium Minoris, exigitur etiam in contractu donationis, ad casum *Disf. XXVII. de donat. Card. de Luca.*

DECISIO IX. *Romana, seu Verulanæ Donationis.*
Dispositio statuti volentis solemnitates, locum non habet in donatione facta contemplatione certi, & determinati matrimonii, in quoque in contractu facto per Clericum, qui licet habeat facultatem utendi statuto per modum privilegii, attamen debet declarare in principio contractus, ad casum *Disf. 32. Card. de Luca. de donat. Donatio est transitoria ad hæredes donatarii, licet non nominati, & si donatarius præmoriatur donanti.*

DECISIO X. *Romana Donationis.*
Donator non tenetur de evizione favore donatarii, præsertim si donatio incipiat a traditione. Evicito non est apta parendi obligationem relevationis, si contrahentes selevint rem hypothecis esse obnoxiam; utraque tamen limitatur conclusio relata à *Card. de Luca. de donat. disf. 51. & 52. 53.* quoties scilicet promissio de evizione in contractu reperitur deducta.

DECISIO XI. *Auximana Donationis.*
Ea dumtaxat bona sunt collationi obnoxia, quæ ipsemet succedere petens habuit ab eo, de cuius successione agitur. Donatio facta cum onere restituendi filii donatarii non est conferenda, cum aliis filiis præjudicaretur. Donatio facta Patri, & filiis, filii censentur vocati ex propria eorum persona, & si agatur de filiis nondum de tempore donationis natis; secus si donatio esset facta patri stipulanti pro se, & filiis.

DECISIO XII. *Auximana Donationis.*
Filiis five ex testamento five ab inestato succedentes in hereditate parentum, tenentur ad servandam æqualitatem conferre in communi cum aliis fratribus dotes, & donationes propter nuptias, etiam si donatio esset facta patri pro filiis natis, præcipue si donatio majorem partem bonorum contineret. Ex dispositione parentis donatio conferri debet, si mandaverit, quod illa esset impetanda in legitima, hocque casu collatio admittitur, & si donatio contineat onus perpetuum fideicommissi favore filiorum,

filiorum, & donatarius esset heres cum beneficio legis, & inventari, & vires hereditarie non supplerent.

DECISIO XIII. *Auximana Donationis.*

Argumentum est in alia antecedenti decisione.

DECISIO XIV. *Romana Fideicommissi.*

Hæc edocet decisio formam existimandi prædica Urbana juxta juris regulas, & praxim, quæ in Urbeservatur.

DECISIO XV. *Romana, seu Neapolitana Liberatoris à molestiis.*

Emptor molestatus nondum tenetur litem venditoris intimare, sed tenetur illum excitare ad defendendum; quoties tamen promissa fuerit liberatio ad omnem simplicem requisitionem Emptoris, ac dicta verba ad merum commodum ipsius emptoris apposita fuerint, vel adit juramentum, vel demum agatur cum minore; intimatio excitatoria non exigitur.

DECISIO XVI. *Romana, seu Neapolitana Liberatoris à molestiis.*

Argumentum habetur in decis. 5.

DECISIO XVII. *Romana Pecuniaria.*
Tot jure deputandi sunt Curatores, quot sunt contrahentes; hæc tamen juris conclusio procedit, quando causa contrahendi, & obligatio esset diversa; secus vero ubi est unica æqualiter respiciens omnes Minores, vel Mulieres, & statum non disponit, quod tot sint curatores, quot contrahentes, quia tunc potest pro omnibus authoritari contractus ab unico Curatore, & multa in decisione afferuntur pro validitate transactionis inite per Mulierem, ad declarationem *Disf. 28. Card. de Luca. de Contract. prohib.*

DECISIO XVIII. *Verulanæ Censuræ.*
Dispositio Egidianæ Constitutionis irritans contractus Minoris sine certis solemnitatibus stipulatus est extensa ad totum statum Ecclesiasticum. Eadem constitutio non requirit expressionem causæ in scriptis, & ideo ut legitima causa interveniat dicatur, sufficit decretum judicis, qui præsumitur cum causa decretum interposuisse juxta ea que notata reperiuntur per *Card. de Luca. de Contract. prohib. disf. 31.*

DECISIO XIX. *Verulanæ Censuræ.*
Contractus Minoris juratus sublinetur absque solemnitatibus requisitis à jure Civili. Causa in scriptis non exigitur per constitutionem Egidianam in contractibus per Minores explicitis, & propterea ubi reperitur judicis decretum, præsumitur intercessisse. Causa expressa præsumitur vera, & Minori contrarium asserenti incumbit onus probandi, ita ut Creditori sufficiat productio Instrumenti cum decreto judicis, ad ornatum *disf. 28. & 29. de Contract. prohib. Card. de Luca.*

Ad hoc ut Minor ex defectu consensus proximiorum possit impugnare contractum, requiritur exacta probatio illorum existentia, & cum circumstantia quod commodè intervenire possint. Infirmatio per lapsum triginta annorum præsumitur. In judicio executivo admittitur exceptio, que agendo liquidari non valeret, nisi cum tribus sententiis conformibus.

DECISIO XX. *Romana Salviani.*
Judex deputatus in gradu restitutionis in integrum limitatus habet facultates confirmandi, vel infirmandi primum judicatum, nec valet ex integro merito causæ assumere non obstante elausula, *quæ est quæ*, in Commissione contenta. Mulier legitima cum causâ dicitur jura donationis renunciare, si id gerat ad effectum producendi ad finem matrimonium propriæ filie, per ea, que adducit *Card. de Luca. de Contract. prohib. disf. 33.* Statutum licet exoptet, quod causa contractus respiciat mulieris utilitatem, attamen si illa causa sit in bonis viri, non est rigide inquirendum, an causa fuerit ei utilis vel non.

DECISIO XXI. *Perusina Salviani.*
Obligatio Minoris facta ad effectum extinguendi as alienum sublinetur, licet solemnitatibus reperitur destituta.

In defectum proximiorum non exigitur deputatio curatoris, sed sufficit decretum judicis. Ad hoc ut ex defectu proximiorum Minor possit irritare contractum, ex quo proximiores in loco aderant, tenetur probare, quod commodè intervenire potuissent, tam in casu, quo Minor esset actor, quam in alio, in quo sit Reus, & tam in casu, quando aliqui adhibiti fuerunt proximiores, sed Minor exceptis aliis magis propinquis adhiberi potuisse, quam in alio casu, in quo nulli adhibiti fuerunt proximiores. Infirmatio per lapsum triginta annorum cum ob-

servantia præsumitur, & observantia exigitur continuata per totum d. tempus, cum præsumptio præcipue fundata sit in lapsu temporis.

DECISIO XXII. *Romana Censuræ.*
Minoris, vel Mulieris obligatio sublinetur, non obstantem defectu proximioris, si in contractu adit juramentum quod alii proximiores ultra consentientes non adint, cum æquitas non patiar, quod Mulier, vel Minor circumveniat contrahentem, qui non tenetur (sive totam ipsius Mulieris, vel Minoris genealogiam. Ex erroneitate causæ in parte non irritatur contractus in totum, ubi decretum cadit super re dividua, qualis esset quantitas, ad ornatum *disf. 32. de Contract. prohib. Card. de Luca. Verio dicitur probata, si contractum sit debitum pro extinctione alterius, & primum appareat deinde extingui, ad effectum tamen sublinendi obligationem Mulieris.*

DECISIO XXIII. *Romana Cambii.*
Filius familias, etiam clericus, Urbis civis, vel incola, nequit absque Patris consensu contrahere, & si Clericus sit, deficiente autem patre, & existente Avo, exigitur autoritas istius, aliis hic potest contractum impugnare etiam tacente nepote. Ad d. effectum sufficit incolatus ipsius Avi.

DECISIO XXIV. *Romana Censuræ.*
Præscriptio vig. executivæ iisdem modis interrumpitur, quibus interrumpuntur alie præscriptiones. Consensus, & præsentia patris in contractibus filii familias ex statuto Urbis exigitur non ad integrandam personam filii, sed pro interesse patris, juxta ea que dixit *Card. de Luca. disf. 37. & 38. & 39. de Contract. prohib. & præterea obligatio facta pro ipso sublinetur.*

DECISIO XXV. *Terracinen. Censuræ.*
Statutum Urbis minores, qui annum habent vigesimum, reputat, ac si essent majores, ita ut sine solemnitatibus possint contrahere; hujusmodi autem statutaria dispositio locum habet in toto districtu, & si adit particulare statutum, qui det certam formam contrahendi ipsis minoribus, quia si in illo nil disponatur circa ætatem, quoad istam attenditur statutum civitatis dominantis.

DECISIO XXVI. *Auximana Fideicommissi.*
Contractus intrus à Procuratore minoris est cum solemnitatibus explendus, licet solemnitates in mandato procure reperiatur, si procure mandatum non sit speciale cum intertione, & forma, cum qua procurator in certo, & præciso procedere debet: si vero adit forma præcisâ contrahendi, ita ut sit speciale mandatum, tunc si solemnitates reperiatur in mandato procure, illæ in contractu non exoptantur.

DECISIO XXVII. *Recineten. Censuræ.*
Obligatio Mulieris absque solemnitatibus volentis à constitutione Carpeni est nulla, prædictaque solemnitates exigitur etiam in contractibus ad acquirendum tendentibus, & præferentibus titulum lucrativum, & onerosum, ac etiam in ratificatione per reiteratos actus industria, & demum in obligationibus judicialibus, ob amplitudinem verborum enarrate constitutionis.

DECISIO XXVIII. *Recineten. Censuræ.*
Argumentum in præcedenti decisione reperitur.

DECISIO XXIX. *Recineten. Censuræ.*
Argumentum in decis. 27. notatum fuit.

DECISIO XXX. *Sutrinæ Dotis.*
Dotes detrahenda ex bonis communibus, licet non conferantur in utilitatem consociorum. Societas cum Pupillo contracti aut renovari non potest absque solemnitatibus; si tamen societas jam præexistere inter sociorum parentes, valide potest tacite continuari, ac etiam contrahi cum Pupillo five Minore absque solemnitatibus, dummodo expressus five etiam tacitus accedat consensus Tutoris seu curatoris; & quomodo communio bonorum inter fratres probatur, ex decis. convincitur.

DECISIO XXXI. *Recineten. Fideicommissi.*
Infirmatio, cum sit solemnitas extrinseca, ex spatio triginta annorum cum observantia præsumitur. Depretum judicis requisitum in obligatione Minorum, & Mulierum, suppletur ex autoritate personæ per judicem deputatæ, de cuius deputatione non potest dubitari, si tanquam judex deputatus intervenierit cum relatione ad acta, & sola attestatio Notarii deponitur, quod factis diligentis delegatio non intervenierit, contractum minime probat.

DECISIO XXXII. *Romana Medullium.*
Mulier in contractu depositi obligatur etiam absque solemnitatibus, ubi in re reposita nullum ipsa jus habeat, cum in

- 6 Si fe Donatio facta Titio tantum, & ejus Descendentibus tantum, & sic cum aditionibus limitativis indicantibus ad oculum donationem ex volito contrahentium non excedere personam Titii, ad huc tamen, si non fuerit adjectum pactum reverfionis, & cogitatum de excludendo heredem Titii in donatione non comprehensum, eo mortuo sine descendentibus, res donata non revertitur ad donantem, sed transit ad heredem Donatarii uti venientes fortuito, & tanquam Donatarii successores, non tanquam vocati, & in donatione comprehensi.
- 7 Donatio pura, & irrevocabilis differt à conditionali quoad transmissionem ad heredem, dum in conditionali non fit transmissio.
- 8 Ad d. effectum etiam contradistinctur donatio facta titulo precario, vel pro simplici usu, vel servitute usus.
- 9 In Legatis, & fideicommissis, vel similibus dispositionibus per ultimam voluntatem, ad vitam alicujus conceptis, haec res defuncti personis contemplatis venire non possunt.
- 10 Contrarium tamen militat in donationibus puris, & irrevocabilibus, ad vitam alicujus stipulatis, nisi ponatur pactum reverfionis, & num. 11.
- 12 Dispositio textus in l. cum avus, ff. de condit. & demonstrat. locum non habet in donationibus, in quibus spernitur praesumpta voluntas defuncti ex verisimili, ne alias donationes mutarent naturam, & de irrevocabilibus defluerent in revocabiles.
- 13 Donationes pura nec ex defectu personarum contemplatarum, neque ex cessante causa finitis resolvuntur, sed bona donata ad heredem Donatarii transmittuntur.
- 14 Non bona donata ad heredem donantis, vel ad ipsum donatum revertantur, non requiritur, quod heredes donatarii contemplantur, sed sufficit, quod illorum facta non sit exclusio.
- 15 In donationibus dictio ad vitam naturalem tantum non importat pactum reverfionis, nec operatur, quid per obitum Donatarii bona donata ad Donatum revertantur, sed transmittuntur ad heredem donatarii.
- 16 Dictiones limitativae in donationibus puris censentur adjectae ad explicandam personam contrahentis non ad limitandam contrahentem, & dicitur stare demonstrative, non taxative; haec enim est differentia inter materias indifferentes, & alias de sui natura perpetuas, & transmissibiles ad heredem.
- 17 In donationibus ubi adest acceptatio pro heredibus etiam si donationis verba sint personalissima, vel restricta, ad huc transmissio non excluditur favore heredum, de quibus mentio facta est, & si concepta sit donatio pro vita durante Donatarii.
- 18 Donatio licet primario concepta pro vocatis & comprehensis, si postea subsequatur copulativa acceptatio interesse quomodolibet heredum, verificari non potest, nisi in heredibus Donatarii per illam mentionem interesse habentium, & num. 19.
- 19 In donatione si sint vocati alii cum ordine Primogeniturae, mentio vita primi Donatarii non censetur adjecta ad limitandam donationem, tanquam faciendam temporalem, sed in gratiam substitutorum.
- 20 Mentio mortis importat in substitutionibus compendiosam completentem subiectum mortis.
- 21 Ex prohibitione Trebellianica arguitur fuisse bona donata cum onere restituti subsequenter vocatis.
- 22 Voluntas & intentio Testatoris, bene etiam deducitur ex falsa credulitate, vel actu nullo.
- 23 Dicitio alii est implicativa similitum.
- 24 Equivocatum eadem ad huc est disciplina.
- 25 Successus praesumptio alios in eadem re praesufficit.
- 26 Donatio alicui, & successus alii facta, non dicitur donationes, quod verba non contemplata, improprie tamen, non autem proprie, ita ut secundum Donatarii dicatur primo succedere per fideicommissum.
- 27 Hinc fit, quod donatio dicatur diversa jure obliquo, non autem jure directo, & num. 29.

DECISIO II.

Renovata hodie coram me successio in locum, & gradum boni mem: Decani disputazione jam pridem coram eo excitata, & resoluta sub die 6. Aprilis anni praeteriti, an nempè Donatio, seu Primogenitura per contractum à quinque fratribus nobilissimae Familiae Aldobrandinae mutuo stipulata, ac verius à quatuor ex illis expleta, favore Principis Jo. Georgii, sub his verbis: Omnes ipsi Illustrissimi &c. irrevocabiliter,

& inter vivos etiam mutua, & legitima stipulatione hinc inde interveniente donantur, & titulo perfecta, & irrevocabili donatione dederunt, & cessant, & concesserunt, & transierunt jure proprio, & in perpetuum, & quilibet eorum respectu irrevocabiliter, ut supra, & inter vivos donavit, & esse, & jure proprio, & in perpetuum, videlicet dictis Illustrissimis, & Reverendis, D. Cardinalis & Casares, & Illustrissimis, & Excellentissimis, DD. Hippolitus, & Aldobrandinus, dicta Illustrissimis, D. Joanni Georgio Aldobrandino eorum germano fratri ejus vita naturali durante, & pro se, & aliis infra dicendis in presenti donatione vocatis, & comprehensis, & omnibus, quorum interest, intererit, vel interesse poterit quomodolibet in futurum &c. acceptatis & stipulanti. una cum successiva primogenitura gradualis post mortem Joannis Georgii ordinata, an inquam donatio ista, caducata jam Primogenitura pro obitu quinquè fratrum absque filiis masculis, quoad partem mortem Petri Aldobrandini resoluta remanserit, ita ut locum reverfionis bonorum favore Mariae illius filiae ad immisionem, ex interdicto quorum bonorum agentis tam titulo hereditario patris, quam Catharinae sororis praemortuae, seu potius eadem bona libera remanserint favore Joannis Georgii primi Donatarii, & postmodò de defuncti, adeo ut vi transmissionis, & ex operatione legis iudicis pervenerint in Olimpiam juniorem Principissam Rossani ejus filiam, ac heredem retamentariam Hypoliti patris, & acriter commotum demortuam Principium Colitigantium Burghefi, Pamphili, DD. serbè perennis verbis, contextu, & natura donationis stipulatae, matureque liberatis fundamentis, sub quibus praerita decifio firmavit, non esse locum reverfionis, & ideoque non consistere de causis restituti in integrum, denudò in eandem revertentem, quam sub congruo dubio requiriti pandere decreverunt cum rescripto in decifis.

De natura quae donationis irrevocabilis, & inter vivos, muniat specialibus promissionibus de non revocandò, torque effraetas clausulas conceptae, est, ut nisi appositum fuerit à donante literale pactum reverfionis, statim dominium rei donatae, secuta praeriti in traditione, transferatur in donatarium, bonaque abdicata à donante taliter, sint ut ad eum ullo modo, & ullo unquam tempore revertantur, quia cum donatio fit in sui proprietate actus abdicatus largitatis, seu verius perditionis, ut notabiliter per Text. in l. 7. ff. de donat. dicitur Rota in dec. 155. n. 9. & seq. part. 13. ut bona ad donantem revertantur, necesse est, quod de regressu ille pepigerit, quia aliàs deficiente pacto reverfio ad heredem jure transmissionis, & legis ministerio pervenit, per Text. in l. si quis argentum, §. final. Cod. de donat. ubi determinatur. Non solum eos dum quibus sunt, sed etiam eorum successores realiter compelli non tantum in, in quos donatio facta est, sed etiam eorum heredibus, & ampliative notat Glof. ibidem in verbo casibus, ubi subiungit hoc procedere in quibuscumque donationibus, & concordat alter Textus literalis in leg. prima, §. igitur, ff. eodem, & ultra concordantes allegatos in decifione, quae confirmatur §. Non obstat, dictum fuit in dec. 434. n. 3. part. 13. rae. & in Romana, seu Ferreriana donationis 16. Junii 1690. coram bon. me. Emerix 27. Aprilis 1693. utrobique §. primo namque, coram R. P. Domino meo Muto, & in alia Romana donationis de Gavottis 27. Aprilis 1693. §. ad huc, coram bon. me. Benincafa.

Ideoque, ut donatio prosequatur suum connaturalem effectum abdicacionis, non requireretur tacita, vel expressa, comprehensio heredum, quia heres ultimi venit casu, & fortuna, ut per Text. in leg. §. si de legat. 3. notat Bartol. ibidem, & quemadmodum superiores donatarii, vel comprehensi, si extarent, eaperent ex vi comprehensiois, & simpliciter ministerio, & operatione legis, ut ad propositum adnotat Altimari, ad Rovit. consil. 15. n. 32. Carol. Anton. de Luca post tractatum de lin. legal. tom. 1. sub n. 5. §. in alii casibus veris, ceterum, Novar. quaeq. forens. l. 1. quæstion. 67. num. 6. veris. His tamen non obstantibus, & in puncto, ita arguendo à laudato Text. in l. si quis argentum, firmavit Rota coram Card. Celf. dec. 294. num. 9. & 10.

Et in praenotatae theoreice sequelam pro altero ex effectibus abdicacionis donationis purae, & inter vivos, communiter notatum habemus apud DD. quod si donatio sit facta Titio tantum, & sic cum distinctiōibus limitativis indicantibus ad oculum donationem ex volito contrahentium non excedere personam Titii, ad huc tamen si non fuit adiectum pactum reverfionis, & cogitatum de excludendo heredem Titii in donatione non comprehensum, ex mortuo sine descendentibus, res donata non revertitur ad donantem, sed transit ad heredem donatarii, non tanquam in donatione vocatis, sed uti venientes fortuito, & tanquam successores Titii,

- Titii, qui per donationem irrevocabiliter quævis dominium, ut in puncto est celebris decifio unica per totum, & n. 6. denotat, coram Achille de Graffis, & aliis relatis comprobata prima causâ decifio, §. Neque in contrarium, vers. Et in fortioribus, quibus addit Corol. Ant. de Luca post tract. de lin. legal. tom. 1. resp. 1. n. 2. & in animadversum ad Grat. de legat. §. 568. n. 2.
- 7 Et hoc speciale est in donationibus puris, & irrevocabilibus, ad differentiam conditionalium, de quibus loquitur Rota coram Merlino dec. 664. sub n. 29. vers. vel quando, & dec. 9. part. 11. n. 39. p. 7. rae. & ad contradistinctionem tam concessivum titulo precario facturum, de quibus in l. cum Precar. 12. ff. precar. ubi glof. bene exemplificat, quam eorum, quae pro simplici usu, vel servitute usus stipulantur, super quibus sunt textus in l. Lucius 37. ff. de servit. rustic. praed. & cap. Nuper de donat. vir. & uxor. & denique ad notabilem disparitatem, quae intercedit inter donationes puras, & legata, & fideicommissa, vel similes dispositiones factas per ultimam voluntatem, vel causa mortis, quia licet in legatis, & fideicommissis ad vitam alicujus conceptis, heredes defuncti personis contemplatis venire non possunt, quia legatum, vel fideicommissum considerantur, non uti perpetua, sed tanquam mere personalia, siquæ non transmissibilia extra personas vocatas, iuxta Textum apertum in leg. illud 26. Cod. de legat. in his terminis exnotatum à Bellon. de iure acrescend. cap. 7. quæst. 19. n. 61. & seq. & Rota in Senogallien. legati coram Mart. inter ejus impress. dec. 29. contrarium tamen militat in donationibus puris, & irrevocabilibus, quia in illis considerabilis non est conjectura mentis disponentis, occasio, vel causa finalis dispositionis, minime an ex iudicio contrahentium possint esse vel purè, & absolute abdicativa, vel mere personales, & translativae, ut animadverti potest in renunciationibus etiam admixtis donationi, vel consimilibus dispositionibus, sed semper perceptorum ejus proprietates uti pura importans abdicacionem, ac deperditionem sapiens, nisi ponatur pactum reverfionis, proo literali appositum legitur in l. si verum Cod. de donat. quæ sub modo ubi de reversione expressè conventum adnotamus, ibi — Ita ut post mortem ejus, qui accepit, ad te redeat. — Eademque conventio reverfiva praemisfa habetur in serie facti praeposita consil. 105. Doecil, & in alia consimili donatione, de qua in Viterbien. callorum coram Cocchio apud Fufar. consil. 4. sub num. 2.
- 8 Quamobrem, semoto pacto reverfivo, donationes puras, & iuxtae natura abdicativas non alterat verisimilis mens contrahentium, quae sola spectari potest in ultimis voluntatibus, in quibus legit ipsa supplet quandoque voluntates defunctorum, ut in vulgatis fideicommissis, leg. cum avus, & l. cum accusatoribus, non autem in contractibus donationis purae, & irrevocabilis, in quibus attenditur sola natura actus voluntatis, de sumptis ex verisimili, quia aliàs omnes donationes mutarent naturam, & de irrevocabilibus defluerent in irrevocabiles, cum tamen, aut pauci praecogitent includere heredes extraneos donatarii, in quibus tamen lex operatur contrarium, sequens naturam actus transitorii ad heredem, ut ad propositum dixit Rota in Romana donationis 12. Maii 1690. §. Neque in contrarium & seq. & 3. Decembris 1691. & 9. Maii 1692. coram bon. mem. Emerix.

Eademque ratione donationes purae etiam efficaciam abdicativam non minuit, vel ex defectu personarum contemplatarum, vel ex cessatione causae finalis contractus, quia adhuc his datis circumstantiis, bona non revertuntur ad donantes, sed remanent libera penes donatarium, & jure transmissio, ac fortuito, ut ministerio legis quæ sit, & jure confert ad heredem ejusdem, ut in punctualiter tradunt Spad. consil. 96. lib. 1. num. 1. Cayre. Galeor. contror. 22. num. 14. & 18. Capon. contr. 94. num. 5. Manf. consil. 262. num. 9. & consil. 459. num. 23. & seq. Rota de dec. 98. num. 6. & 7. part. 17. & in Mediolan. bonorum 12. Martii 1683. §. Minusque adversantes, cor. bon. mem. Albergato, & in Afulana Parochialis 30. Martii 1684. §. Minusque relevat, coram bon. me. Benincafa.

Cum ergo in hypothesi ex verbis praenotatis in principio dubitari non valeat, non verari in donatione pura, irrevocabili, & clausulis effrenatissimis conceptae, quae iuxta sui naturam licet illorum nomen fuerit omisum, cum sufficiat non esse nominati excludos, aut non cautum de reversione ad eummodum donatum, ut bene Rota coram Priolo dec. 381. n. 3. & dec. 422. n. 3. cum seq. & dec. 255. n. 5. cor. Alexandro VIII. & in dicta Afulana Parochialis 5. Junii 1684. §. Quo verò, coram bon. me. Benincafa; illa restringi non valuit ab hodie iterum inculcata praescriptione temporis ad vitam Principis Joannis Georgii, ibi — ejus vita naturali durante — quasi Decif. ad Theatr. de Luca Vol. III.

quod uti temporalis per ejus mortem resoluta remanserit, & virtute implicitae reversionis, & impliciti impedimenti transmissionis dicatur per equipollens cautum de pacto reverfivo. Et enim dicta clausula cum majorem restrictionem ferre non valeat, vel potentiore temporis praescriptionem secum ferre dictionibus personalibus, & limitativis donationis pro Titio tantum, vel descendentibus Titii tantum, sicuti ex praemisfis probatur est, memoratas dictiones personales non limitare naturam perpetuum donationis purae, nec illas equipollere pacto reverfivo, nisi in certa specie dispositionum, utpote in legatis, & fideicommissis de sui natura non perpetuis, satis jam supra contradistinctis à donationibus puris; ita pariformi ratione praescriptio temporis contenta in adjecto vita naturali, durante, licet qualiterque donationem restrictam ad personam Principis Jo. Georgii, non tollit tamen effectum perpetuitatis, quem in sui originaria proprietate donatio pura secum fert, ex ea animativa ratione, quod quando res est suapte natura transitoria ad heredem, & illi non fuerunt nominatim exclusi, etiam si respectu personae contrahentis stipulatio connotata fuerit dictionibus limitativis, illa censetur adjecta ad explicandam personam contrahentis, non ad limitandum contractum, ita ut appollita dicantur demonstrative, & non taxative, ut ex Textu literali in l. si necessarias 8. §. de vendendo pignore, ff. de pignorat. action. ubi postquam Pompon. definit — sed est creditoris dumtaxat persona fuerit comprehensa, etiam haec ejus jure vendit, si nihil in contrarium actum est? — Glof. ibidem appollita notat — cum enim pactum dirigitur in personam non est ideo, ut sit personale, sed ut demonstratur persona, cum qua fit — & apprimè distinguendo inter materias indifferentes, & alias de sui natura perpetuas, & transmissibiles ad heredem, firmavit in Rota dec. 371. num. 11 & seq. & signatur numer. 23. part. 11. recent. ubi quod dictiones personales censentur appollita demonstrative potius quam taxative, & relatis concordantibus apud Priolum dec. 422. n. 3. ad 7.

Idque potissimum urgere DD. visum est, iterum perpenso toto donationis contextu; etenim in primis patuit Joannem Georgium acceptasse donationem non solum pro se, & comprehensis in ea, sed etiam pro omnibus quorum interest, & interesse poterit quomodolibet in futurum; quæ verba cum referri non possint, nisi ad ipsos heredem Jo. Georgii, eò quia respectu vocatorum adest peculiaris, & contradistincta acceptatio, exiende subintrat factis nota, & admissa propositio, quod data acceptatione, & stipulatione pro heredibus, etiam si donationis verba sint personalissima, vel restricta, adhuc transmissionem non excludunt favore heredum, de quibus mentio facta est, ut explicant Alciat. Antesignan. contrariae opinionis in consil. 151. lib. 5. ubi tenet, quod facta mentione heredum transit ad eos donatio, est concepta pro Petro sua vita durante, & reprobat, seu explicato Alciat. Ripa resp. 1.1. num. 6. de donat. Zauch. in leg. heredes mei, §. cum ita part. 4. num. 18. & 19. & 157. Carol. Ant. de Luca de linea legal. part. 1. resp. 17. num. 6. & lae Rota dec. 142. num. 8. p. 4. tom. 1. rae.

Nec in praesenti ambigi potest mentionem habitam fuisse de heredibus, quia cum primo donatio facta fuerit Jo. Georgio pro se, & aliis infra dicendis in presenti donatione vocatis, & comprehensis, & subinde omnibus quorum interest, intererit, vel interesse poterit quomodolibet in futurum, sub his postremis verbis per equipollens censetur stipulatum pro heredibus, quia praeter comprehensos in donatione, & primogenitura, mentio interesse habentium quomodolibet, & in futurum, verificari non poterat nisi in solis heredibus donatarii, iuxta ea, quae tradit Marcabr. consil. 3. num. 61. & 126. Cutell. de donat. disc. 1. special. 24. num. 15. vers. per quæ verba l. 1. Rota dec. 273. num. 6. & seq. 13. cor. Puteo dec. 587. num. 3. p. 9. dec. 230. n. 7. p. 14. dec. 261. num. 6. part. 16. recent. & in Romana donationis de Gavottis 12. Maii 1690. §. quam etiam, cor. bon. me. Emerix.

Haud urgente replicatione, quod subsequens acceptatio Joannis Georgii intelligatur stipulata solum favore primogeniti pro tempore in infinitum vocati, non vero aliorum, qui in donatione vocati non fuerant, quia contrarium reprehenditur ex facto, & verbis ipsius stipulationis, quae licet primario concepta sint pro vocatis, & comprehensis, postea tamen subsequitur copulativa acceptatio interesse quomodolibet habentium, quæ cum importent generalem expressionem respicientem personas diversas à vocatis, & verificari non valeant, nisi in heredibus donatarii, quorum etiam mentio legitur in fine donationis, de illis proinde dicendum debet, ut prosequitur Rota 10 d. decifion.

d. decifio. 273. num. 6. & fequent. lib. 3. coram Puteo.
 Secundo collimabat ad assumptum, quod verba, tempus praesentium designantia, appofita fuerint demonstrative, & non taxative, quia in casu post mortem primi donatarii sunt vocati, & substituti alii cum ordine primogeniturae gradualis, & perpetuae. Idem mentio vitz primi donatarii habita in contractu non censetur adjecta ad limitandam donationem, eamque facientem temporalem, sed in gratiam substitutorum, & vocatorum subsequenter, ac ad indicandam gravamen restitutionis post mortem primi donatarii, ut optime explicat Text. in l. h. de usufructu, eorum reatum, qua usum consumuntur, & probant iusto calamo relati DD. in prima causa decifione §. Praemissa autem fortius.

Admittebant defensores Duciffa Mariae veritatem huius propositionis in abstracto, sed illam contendebant applicari themati praesentis controversiae, ex quo negabant Joannem Georgium gravatum fuisse restituere primogenitum subinde vocatis, id potissime arguendo, ex quo vocatio primogeniti stipulata fuit per viam novae donationis conceptae verbis directis, ibi: *donavit, cessit, concessit, ac transfudit* -- quae sine improprietate, & violatione literae interpretari non valent, ut importer gravamen restitutionis, cum potius apta sint novam directam vocationem a prima totaliter independentem importare.

Verum retenta regula, quod data contraria voluntate contrahentium verba directa obliquantur, & inducunt gravamen restitutionis, si non ex vi verborum, ex volito tamen disponentium.

A singulari contractu partibus eliciebatur, Joan. Georgium gravatum fuisse restituere aliiis successivè vocatis. Primo etenim deprehenditur ex illis verbis sub litt. N. Instrumenti primogeniturae, ibi: *deinde post illius mortem quam documentum super venientem, quae importat compendiosam complicitatem fideicommissariam, vulg. l. Centurio, ff. de vulg. & pupill. cum aliis per Peregr. de fideicom. art. 3. sub nu. 19.*

Secundo, ei fuit prohibita detractio Trebellianica, & Falcidia, ut instrumentum donationis litter. geminata D. Unde cum Trebellianica non datur, nisi in praemium restitutionis, arguitur proinde illius prohibitio, fuisse ipsi donata bona cum onere restituendi subsequenter vocatis, ut inferunt Urceol. consiliet. Rotae 38. num. 14. & plur. seqq. sequitur num. 22. & 23. & Rota decif. 460. num. 1. & 2. part. 14. recent. & in Romana bonorum 28. Februarii 1695. §. Tum etiam, coram R. P. D. Molines.

Nec urgebat ponderatio, quod prohibitio detractio non fuerit penitus inutilis in fideicommissio ordinato per contractum, in quo locum sibi non vindicet detractio Falcidia, vel Trebellianica. Etenim quidquid sit de hoc, cum illa fuerit serio, & pensata appofita, & alterius vestita ratione, ut bona omnia donata integre perpetuo remaneant in familia Aldobrandina hoc unum certum est ab ea induci gravamen de restituendo per viam fideicommissi, quia voluntas, & intentio testatoris, bene etiam deducitur ex falsa credulitate, vel actu nullo, ut tenet Parif. conf. 79. n. 16. lib. 2. & conf. 7. n. 35. lib. 3. Rota dec. 934. n. 13. coram Seraph. & in Toletana haered. 16. Maii 1687. §. Tum denique eorum mo.

Id ipsum comprobatur, ex quo in omni loco, in quo donantes mentionem fecerunt de primogenitis, qui affeque debebant bona post Joannem Georgium, eos vocantur successores, ut patet ex ea parte, in qua demandatur praestatio iuramenti, ibi: *Et nihilominus primogenitis Successores praedicti, ut in Instrumento Primogeniturae litteris MM. & melius in demandando investimento sententur quinquè mille pro quolibet, ibi: Ut dictus Joannes Georgius, & Successores omnes, & singuli eorum successores in dicta donatione, & Primogenitura, tenentur, litter. 22. idemque clarius habetur sub triplicatis litteris A. C. & G. ex quibus patet, quod omnes primogeniti vocantur successores Joannis Georgii, quod substituti minime valeret, nisi primogenitura inciperet in Joann. Georgio, & ipse consideretur primus ex primogenitis gravatis aliis restituere, cum non possit esse successor, qui antecessorem non habet, maxime attendita dictione alii Primogenitis, implicativa similium, ut pendenti Rota coram Duran. decif. 146. num. 17. & seq. coram Priolo decif. 21. num. 6. & in recent. dec. 104. num. 12. part. 6. et dec. 16. num. 9. part. 11. recent.*

Demum incalefcit argumentum, ex quo omnibus provisionibus in erectione primogeniturae demandatis, Joannes Georgius consideratus fuit una simul cum aliis primogenitis successivè vocatis, & omnes equiparati tam quoad honores, quam quoad onera: unde sicuti controversi non valer, quod alii successores invitati fuerint sub titulo primogeniturae, & gravamine restitutionis, ita pariformiter invi-

tatus, ac gravatus cenferi debet Joannes Georgius ad hoc, ut aequiparatorum eadem sit ratio, & disciplina, ad monitionem Text. in leg. 1. ff. de legat. 1. Berol. consil. 27. num. 3. lib. 1. Surd. conf. 384. num. 22. Marc. Aut. variar. res. fol. lib. 3. ref. 15. num. 10. & Card. de Luc. de empiry. disc. 50. num. 7. in fine.

In quorum omnium corroborationem addi potest, quod veniente casu, quod Joannes Georgius decessisset sine filiis masculis, voluerunt donantes, quod succedat Hippolytus per ea spectabilia verba in instrumento primogeniturae sub litter. R. recentiffa, libi: *sen ipso Joanne Georgio sine descendencia praedicta deficiente, in castro, bonis, & juribus donatis, succedat Hippolytus filius Germanus frater* -- Quomobrem, ut Hippolytus alicui possit succedere, necesse est Joannem Georgium in eadem primogenitura praecessisse, ut ei fideicommissio successerit Hippolytus, ad tradit. per Valquez. de success. progress. in praefato num. 9. Giurb. de feud. gl. 5. §. 2. num. 10. 26. Tort. de success. in primogen. italie part. 1. cap. 1. num. 3.

Dato autem gravamine restitutionis in Joanne Georgio primo donatario, inutilis remanet quaestio hodie denudè exagitata a scribentibus pro Duciffa Maria super dualitate, seu duplicitate donationum, quarum alteram concelebat praesentim ad tempus vitz Joannis Georgii, aliam vero conditionalem pro eius filio primogenito, si supererit, quoniam praeter caetera argumenta in praerata causa decifione late expensa, contra appofitam hanc dualitatem, hoc unum hodie sufficit ad effectum, de quo agitur, quod prima donatio, seu prima illius pars continet gravamen restitutionis favore comprehensorum in posteriori donationis parte ad hoc, ut etiam subsistente dualitate excludi minime valeat successio per viam fideicommissi, quia in his terminis dupliciter consideratur tantum improprie, hoc est, tot esse donationes, quod sunt persona, seu gradus contemplati, ad hoc, ut secundum donatarius, seu substitutus non veniat ex iure sibi per primum transfusio, sed independenter ex persona propria, seu ex providentia donatorum, non autem ad hoc, ut secundum donatarius, seu substitutus, non dicatur primo succedere per viam fideicommissi, sed iure, vel plures considerentur donationes, non autem una continens fidei fidei personas, & donationes, per quas unus alteri succedat per fideicommissum, ut bene semetipsum declarat Bald. in 27. consil. 374. versic. sed contrarium videtur, & clariss. Molin. de primogenit. lib. 1. cap. 1. num. 17. ibi: *quomodo improprie resistent ut donationes, vel substitutiones.*

Quomobrem dato originario gravamine per fideicommissum in genere subalternante, una censetur esse receptio, atque vocatio, licet in speciebus subalternatis, tot considerentur donationes, quot persona, & gradus, non ad excludendum gravamen restitutionis, sed ut quilibet ex vocatis veniat iure directo in unoquoque gradu, non autem iure transfusio, ita ut primo gradu excluso veniat sequens iure suo, & donatio in praecedenti gradu iam consumpta, in sequenti tamquam nova incipiat, ac infiauretur, fuit flet principaliter de per se, ut ex Andr. de Ifern. in cap. impletus, §. 28. Brevea Ducatus num. 38. colum. final. versic. censetur plures donationes de prohibita feudorum alienatione, Federic. & Castren. in leg. final. in princip. Codic. de legat. c. confil. 164. num. versic. applicando igitur ad casum nostrum volum. 2. tuncur Gratian. de testat. forens. 75. num. 23. & de testat. 247. num. 10. Molin. de primogenit. dicta lib. 1. cap. 1. num. 17. Giurba de successio. feud. §. 2. Glossa 13. num. 181. & Rota in Famigerata Viterbien. Castorum coram Cocchio decif. 1788. num. 43. & seq. & in eius Confirmatorio 2121. & 52. 53. ubi late concord.

Et ita etiam magistraliter distinguit gloss. in leg. Servo alieno 116. §. si quis a duorum, ff. de legat. & sub. primo ubi postquam figuravit casum duorum aequaliter institutorum, ibi: *institui mihi haeredem primum nomine, & postea institui secundum, & primo legavi Titio Centum, & a secundo legavi 200. eidem Titio, postea ita dixi, quae legata reliqui, praeterit volo, certo videtur restititio centena.* Contrarium firmat Bart. ibidem distinguens inter substitutionem vulgarem, & pupillarem. Quapropter cum in casu satis superque probatum habeamus donationes non fuisse diversas iure directo, sed tantum iure obliquo, & designativè gravaminis in diversis personis, & gradibus demandati, duplicitas dispositionis considerabilis non est, nisi ad diversificandum ius vocatorum quoad iura fideicommissaria, non verò, ut vocatio unius proprie censetur nova, & independens ab alia, ut nuper ex auctoritatibus relatis firmatum fuit.

Nec

Nec aliquod praevalluit apud DD. exaggerata observantia desumpta, ex quo de iidem annis donatis disposuit Ioan. Georgius, nec non etiam Cardinalis Hippolytus, qui non potuisset disporre, nisi cum supposito donationis resoluta, & portionis suae ad se reverte, ut dicitur in Romana primogeniturae de Aldobrand. 20. Iunii 1687. §. Concurrat, pariter cor. me.

Anima vertebant siquidem DD. quod ex praedictis eliceretur potius contraria observantia, non enim quilibet praedictorum disposuit de portione sua, sed uterque de omnibus in donatione comprehensis, nempe Princeps Io. Georgius disposuit de integris bonis donatis idemque fecit Card. Hippolytus & tamen data resolutione donationis, ad unumquemque reverfa esset portio propria, & neuter potuisset de omnibus disporre. Imo Cardinalis Hippolytus idem disposuit de integritate bonorum, quia ipse tanquam ultimus superstes omnium fratrum, qui advenerat, credidit potuisse, non obstante, quod esset Clericus, succedere, & de omnibus bonis liberè disporre, & proinde uterque procedit cum hoc supposito, quod donatio non esset resoluta, sed purificata liberè inultimo superste capace, & cum pleno iure de bonis donatis disponendi favore haeredum, & extraneorum; quod convalidat ad evidentiā argumenta omnia supra adducta, ex quibus elicitur talem esse effectum iuris, talemque fuisse voluntatem donatorum.

Et ita praetermissis levioribus, quibus satisfaciebant informantes, & praeritae causae decifio, resolutum fuit omnibus Dominis suffragantibus, & paribus in acceritio contradictorio propria iura deducentibus &c.

R. P. D. MOLINES
 Turinen. Fideicommissi.

Ven. 1. Iunii 1689.

ARGUMENTUM.

Iuxta textum in l. i. c. de dom. qua sub mod. fims. donatio resolutiva ob non adimpletum onus donatorio inunctum, & causam finalem respiciens ipfus donatoris in his autem quibus, quo subsequuntur, decifionibus firmatur, quod resolutio tantum procedat, vel ubi onus adjectum fuerit cum pacto resolutivo, vel quando appofitum erit sub conditione; alia etiam ad incurrandam caducitatem requiritur interpellatio: ad autem derogandum conditionem, non verba, sed tota rescripti debet dispositio, & dignificatio, an onus subsequatur emolumentum, vel non, quia in primo casu clari convincitur conditio, in secundo verb casu illa excluditur, ad materiam disc. 12. & disc. 63. de donat. Card. de Luca.

SUMMARIUM.

1. Haeredem non potest denegari immisso, quoties habeat Testamentum, & probet antiquam Testatoris possessionem, & modernam Rei conventi.
2. Monasterium succedit locofiliis, & facit desicere conditionem si sine filiis.
3. Hec conclusio procedit, ubi filius sit verè in Religione professus; secus de contra.
4. Monasterium ipso iure succedit in omnibus bonis, & iuribus Professus.
5. Monachus nequit donare.
6. Haeres contraveniens praeccepto de assumendo nomen, & insignia familiae, perdit emolumentum.
7. Quoties tamen datus non reperitur coheres, aut substitutus, resolvitur in simplex consilium.
8. Ubi sit ordinatum fideicommissum in casu alienationis favore eiusdem persone vocata in fideicommissum in casu obitu: factio loco fideicommissi alienationis, non indè exprimitur illud in casu mortis, cum purificatione unius non excludat purificationem alterius, & vocatus post obitum gravati vindicare potest bona alienata contra praecipura Testamenti, non solum ab habente causam ab haerede gravato, verum etiam ab ipso vocato in casu alienationis.
9. Detractiones remanent illegitima, si reditor illarum fructus percipit.
10. Non datur transmissio iuris ad eandem, nisi in hereditate patris.

DECISIO III.

IN ultimo cum quo decessit Testamento, condito anno 1615, Michael Mora instituit equis portionibus universales haeredes Mariam eius filiam, & Georgium Dominicum ex Bernardina altera filia praedicta nepotem, cui Georgio sine filiis decessit substituit Catharinam Mariam ip-

fius forem decessentibus utriusque sine prole substituit dicitur Mariam filiam, & in eius defectum illius filios, appendendo prohibitionem alienationis bonorum fideicommissi sub poena caducitatis.

Vita functo sine filiis Georgio aperta fuit successio in favore Catharinae Mariae, quae erat hermafrodita cum tunc temporis cursu praepollere cepisset in sexu masculino, sed tunc virili habitu nuncupari voluit Ioannes Maria, & postmodum suscepit etiam habitum Conventualem Sancti Francisci, quod defuncto petiit Ioan. Iacobus Bonnetus filius praefat. Mariæ declarari ad sui locum purificationem fuisse fideicommissum pro medietate tangente ad Georgium, & lite in Nunciatura Taurinens. agitata, & prosequita à Dominico filio d. Ioannis Iacobi interim vita functi, reportavit sententiam immittentem in possessionem medietatis Capling pro indiviso cum PP. Conventualibus Sancti Francisci, quae sententia fuit ab A. C. confirmata in parte dante immisionem, & reformata in alia qua declaratur eam competere pro indivisio. Devoluta postea coram me appellationis causa, dedidi d. d. Dominico sic dan da immisso, & dandam DD. dixerunt.

Concurrere quippe velle sunt omnia extrema necessaria in hoc iudicio, nimirum testamentum non abolitum, nec cancellatum, in quo defectus Georgio, & Catharina, vel Joanne Maria sine prole, substituta est Maria, & postea eius filii, qualis est Joannes Iacobus, ex eius persona venit Dominicus filius, obitus praedictorum Georgii, et Joannis Mariae, antiqua possessio testatoris, & modernarum conventorum, quibus stantibus immisio deneganda non venit, decif. 312. numer. 1. coram Merlin. decif. 122. num. 2. part. 16. & alibi passim.

Non obstat, quod conditio illa appofita Catharinae, seu Joanni Mariae, si decesserit sine filio, purificata non remaneret, cum Monasterium succedat loco filii, & faciat desicere conditionem si sine filiis, *autem, nisi rogati, ff. ad 2. Trebellian.* quoniam Ioannes Maria Ermafrodita nunquam emissa forentem professionem in religione, sed solum detulit devotionis causa habitum S. Francisci: ideoque monasterium non potest praerendere defectum conditionis, cum dispositio t. text. procedat in professo, & vivente in monasterio, non in aliis non professis, & habitum solum Religionis deserentibus, Marefcott. var. res. lib. 3. ca. 2. nu. 32.

Quod autem Ioannes Maria non fuerit professus, patet ex confessione à PP. capitulariter congregatis emissa in postitionis, qui posterunt professionem dicit Ioannis Mariae fuisse annullatam ob dupliciter factum, nec non ex donatione ab eodem facta monasterio, si enim fuisset Monachus, necessarium non erat dicto monasterio acquirere per viam donationis, dum ipso iure succedebat in omnibus bonis, & iuribus professis, l. Deo Nobis, §. Hoc etiam, C. de Episc. & Cler. Burat. decif. 629. n. 14. decif. 153. n. 2. part. 16. & ipse actus donationis praesupponit in d. Ioanne flatum liberum, & secularem, alia uti Monachus non potuisset donare, *Ambros. ingressi Codic. de sacrosanct. Eccles. d. l. Deo nobis, caput. cum Monasterium de statu Monach. Cas. non dicitis 12. quaestione prima, Tambur. de Jur. Abbat. titul. 2. alipart. 22. quaestione nona per tot.*

Minus obstat, quod Ioannes Iacobus contravenit praeccepto testatoris, eo quia non habitaverit eius domus, neque assumpsit nomen, & insignia familiae de Mora, atque hinc eius filius non possit bona avocare titulo controversie fideicommissi, quoniam talis fideicommissi dispositio, cum non reperitur vestita aliqua particulari causa, nec in casu contravenientis datus reperitur coheres, aut substitutus, resolvitur in simplex consilium, & potest ab haerede contenti, l. filius familiae, §. Dicitur h. 2. de legat. 1. & in l. Pater S. Julius Agrippae ff. de legat. 2. Peregr. de fideicommissi art. 14. n. 1. Giovagn. res. p. 3. n. 19. lib. 1. Pufat. conf. 178. n. 22. & seq. Rot. dec. 560. n. 5. coram Bichio.

Roque minus refragatur, quod per donationem praedictam factam à dicit Joann. Maria inductum fuerit fideicommissum in casu alienationis, sicque cessaverit illud in casu mortis, quoniam cum utrumque ordinatum fuerit favore eorumdem personarum vocatarum in fideicommissum in casu obitu, factio loco fideicommissi in casu alienationis, non inde spiravit illud in casu mortis, cum purificatione unius non excludat purificationem alterius, & vocatus post obitum gravati vindicare potest bona alienata contra praecipuum testatoris, non solum ab habente causam ab haerede gravato, verum etiam ab ipso vocato in casu alienationis, Ruin. consil. 122. n. 5. versic. quoniam lib. 2. Parif. consil. 70. n. 8. lib. 3. Peregrin. de fideicommiss. art. 14. n. 48. versic. contra vero.

I 2

De-